

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφρασίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τριμήνιος » 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουλίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 32

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἴδιον φαί καθ' ἡμέραν, τὸ συχίνεται καὶ ἐπιτέλους. Κι' οἱ ἀποικοὶ ὅλ' τὰ πάθιναν μὲ τὰ κουνέλια, ἂν ὁ Νάβ δὲν ἔξερε νὰ τὰ μαγειρεύῃ μὲ διάφορους τρόπους καὶ νὰ τὰ καρυκεύῃ μὲ διάφορες σάλτσες.

Ἐν τούτοις, μιὰ δυὸ φορές, τὴ δευτέρῃ ἐβδομαῖᾳ τοῦ Αὐγούστου, στῆς παγίδες βρέθηκαν καὶ ζῶα χρησιμώτερα ἀπὸ ἀλεπούδες. Ἦταν μερικὸι ἀπὸ τοὺς ἀγριόχοιρους ἐκεῖνους, ποὺ εἶχαν φανῇ κάποτε στὰ βορρεῖνα τῆς λίμνης. Ὁ Πέγκροφ δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ ρωτήσῃ ἂν τὰ ζῶα αὐτὰ ἐτρώγοντο. Τὸ ἐννοοῦσε ἀπὸ τὴν ὁμοιότητά τους μὲ τοὺς χοίρους τῆς Ἀμερικής.

— Σὲ εἰδοποιῶ ὁμῶς, Πέγκροφ, ὅτι δὲν εἶνε γουρούνια! τοῦ εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

— Παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, ἐνῶ τραβοῦσε ἕνα ἀπὸ τὴν ουρίτσα του, γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ λάκκο, ἀφισέ με νὰ νομίζω ὅτι εἶνε γουρούνια.

— Γιατί;

— Γιατὶ μοῦ κάνει εὐχαρίστησι.

— Μὰ τόσο σάρεσι τὸ γουρούνι;

— Νάι. Προπάντων γιὰ τὰ πόδια του. Ἄν κάθε γουρούνι, ἀντὶς τέσσαρα εἶχε ὁκνὰ πόδια, ὅλ' ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος!

Οἱ ἀγριόχοιροι τῆς νήσου Λίγκολν ἦταν πολὺ σκοτεινοῦ χρώματος, μικρόσωμοι, καὶ δὲν εἶχαν τοὺς μακρεῖς χαν-

λιόδοντας ποὺ διακρίνουν ἄλλα εἴδη τῆς οἰκογενείας τῶν κάπρων. Ἐτρώγοντο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Κι' ὁ Πέγκροφ δὲν τοὺς ζήτοῦσε τίποτ' ἄλλο!

Κατὰ τῆς 15 Αὐγούστου, ἡ ἀτμοσφαιρική κατάσταση ἀλλάξε ξαφνικά. Σηκώθηκε ἄνεμος βορειοδυτικός. Ἡ θερμοκρασία ἀνέβηκε μερινούς βαθμοὺς καὶ οἱ ἄτμοι, οἱ συσσωρευμένοι στὸν ἀέρα, δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν χιόνι. Ὅλο τὸ νησί σκεπάσθηκε

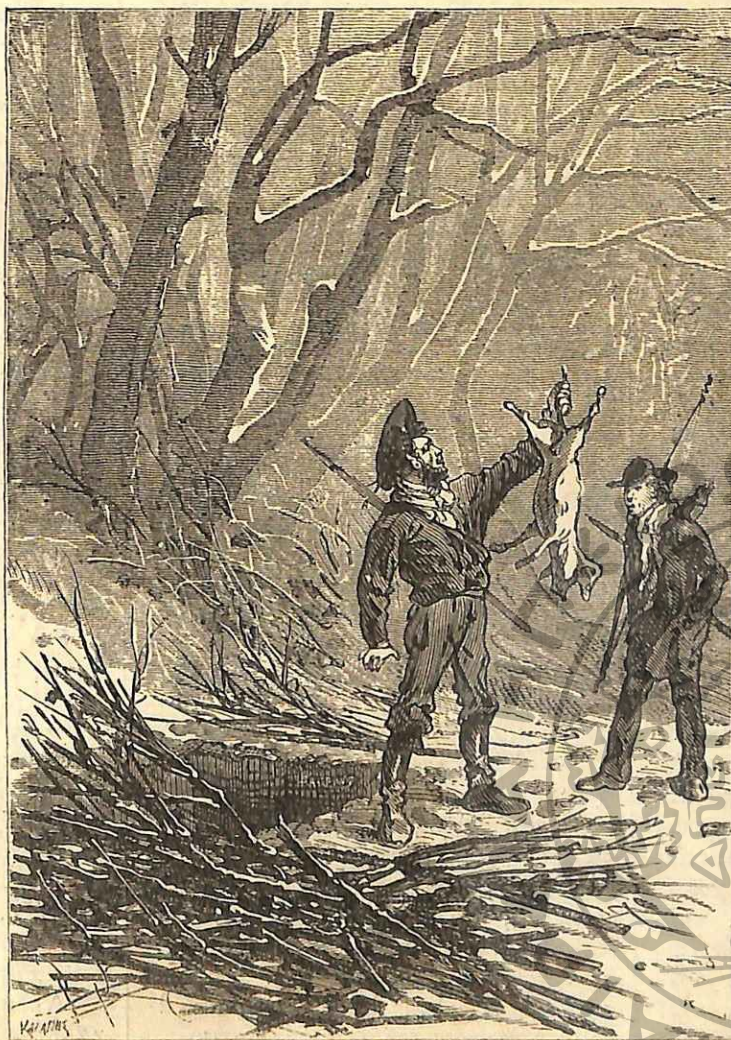
μ' ἕνα λευκὸ στρώμα καὶ παρουσιάσθηκε μὲ καινούργια ὄψι στοὺς ἀποίκους. Τὸ χιόνι ἔπεσε ἄφθονο μερικὲς ἡμέρες καὶ τὸ ὕψος του ἔφθασε τὰ δυὸ πόδια.

Ὁ ἄνεμος ἔπειτα δυνάμωσε πολὺ, φυσοῦσε μὲ μεγάλη μονία, κι' ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι ἀκούγονταν κάτω ἡ θάλασσα ποὺ βροντοῦσε στοὺς βράχους. Σὲ μερικὲς γωνίες ἐσχηματίζοντο δίνες ἀέρος, ὅπου τὸ χιόνι στριφογύριζε σὲ στήλες, ὅμοιες μὲ τῆς θαλασσινὲς ἐκείνες τρύμπες, ποὺ τὰ πλοῖα τῆς διαλύουν μὲ κανονιές. Ὅπως δὴποτε, τὸ Γρανίτινο Παλάτι δὲν ἐπροσβάλλετο ἀπ' εὐθείας, γιατί ὁ ἄνεμος, καθὼς εἶπαμε, φυσοῦσε ἀπὸ τὰ βορειαοδυτικά. Ἀλλὰ μὲ τὴ χιονοθύελλα ἐκεῖνη, ποὺ ἔκανε τὴ νῆσο Λίγκολν νὰ μοιάξῃ μὲ καμμιὰ πολιτικὴ χώρα, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν μπόρουσαν νὰ ξεμυτίσουν ἔξω κ' ἐμείναν κλεισμένοι στὸ σπίτι πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες, ἀπὸ τῆς 20 ὡς τῆς 25 Αὐγούστου. Ἀκούγαν τὸν ἄνεμο νὰ μουγγρίζῃ φοβερὰ στὸ δάσος τῆς Ἀγαλλίδας, ποὺ πολλὰ του δένδρα ὅλ' εἶχε βέβαια ξεριζώσῃ. Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ παρηγορεῖτο μὲ τὴν ιδέα, ὅτι ὅλ' γλύτωσε τὸν κόπο νὰ τὰ κόψῃ.

— Ὁ ἄνεμος, ἔλεγε, μὰς κάνει τώρα τὸν εὐλοκόπο ἀφίστα τον!

— Τὸν ἀφίνομε, ἀπαντοῦσε ὁ Νάβ, γιατί δὲν ὑπάρχει καὶ τρόπος νὰ ἐμποδισθῇ.

Πόσο ἐδόξαζαν τότε οἱ κατόικοι τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ τὸν Θεό, ποὺ τοὺς εἶχε χάρισι τὸ στερεὸ κι' ἀκλόνητο αὐτὸ ἀσυλὸ! Τὸ χρωστοῦσαν βέβαια καὶ τὸν Κύρο Σμιθ, ἀλλὰ ἡ Φύσις τὸ εἶχε κάμῃ στὰ σπλάχνα τοῦ γρανίτη, τὸ

— «Ἀφισέ με νὰ νομίζω, ὅτι εἶνε γουρούνια!» (Σελ. 253, στ. α').

είχε έτοιμάσει, σ'α ν'α τους περίμενε, γι'α να τ'α ανακαλύψουν. "Αν δ'εν τ'α είχ'αν τ'ώρα, θ'αν έκτιζαν σ'την Τερψιθέα κανένα σπίτι από τ'ουδ'α κι' από ξύλα, βεβαίως τα π'ου δ'εν θ'α μπορούσε ν'α ν'α έξη σ'την όρμη εκείνου τ'ου άνέμου. "Όσο γι'α τ'α Καμίνια, και μόνο από τ'ον πάταγο τ'ων κυμάτων, έμ'αντευαν ό'τι θ'α ή'ταν τ'ώρα έν-τελ'ως άκατοίκητα, γι'ατί ή θάλασσα. ύ-περπ'ηδ'ωντας τ'ο νησάκι, θ'α τ'α κτυπούσε με μανία. "Αλλά έδ'ω, σ'το Γρανίτινο Πά-λάτι, μέσα σ'τον πελώριο βράχο, όπου ού'τε τ'ο νερό έφθ'ανε, ού'τε ο άέρας, δ'εν εί'χαν ν'α φοβηθ'ουν τίποτα.

Τ'ης ήμέρας α'υτές τ'ου άποκλεισμού, οί άποικοι δ'εν έμ'ειναν όλωοδ'ι'λου άρ'γοι. Ή'υλα, κομμένα σ'ε σανίδες, δ'εν έλειπαν από τ'ην άποθήκη τους και σιγά-σιγά συμπλήρωναν τ'ην έπίπλωσι τ'ου Παλα-τιού, κατασκευάζοντας τραπέζια και καθί-σματα στερεώτατα. "Ο Πέγκροφ τ'ουλά-χιστο κι' ο Νάβ έκαυχώ'ντο γι' α'υτά και, όσο άξιστα κι' αν ή'ταν, δ'εν θ'α τ'άλλαζαν με τ'α καλλίτερα έπιπλα τ'ων έργοστασίων τ'ης Εύρώπης και τ'ης Αμερικής.

"Επειτα, οί έπιπλοποιοί μ'ε έμ'ειναν κα-λαθοπλέκτες. Σ'τη βορεινή άκρη τ'ης λίμνης εί'χαν ανακαλύψ'η ένα μέρος γεμάτο κόκ-κινες λυγαριές. Π'ριν από τ'ην έποχή τ'ων βροχών, ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ εί-χαν κόψ'η τ'ους χρήσιμους α'υτούς θάμνους και τ'ώρα τ'α κλαδιά τ'ων, προστομασμένα ό'πως έπρεπε, μπορούσαν να τ'α μεταχει-ρισθ'ουν. "Η π'ρώτη δοκιμή δ'εν εί'χαν μ'εγάλη έπιτυχία: σιγά-σιγά ό'μως οί έρ-γάτες, με τ'η φυσική τους ί'κανότητα κι' ευφ'υία, άμ'ιλλώμενοι μεταξύ τους, βοη-θούμενοι, αλληλοδ'ηγούμενοι, προσπαθού-ντες ν'α θυμηθ'ουν τα μ'οντέλα π'ου εί'χαν ιδ'η, κατώρθωσαν να πλέξουν υποφερτά καλάθια και κανίστρες, διαφόρων μ'εγε-θών, και ν'α πλουτήσουν τ'ο άρκετά ή'δη πλούσιο σκευοφυλάκιο τ'ης άποικίας.

Τ'ην τελευταία έβδομάδα τ'ου Αύγου-στου, ο καιρός άλλαξε και πάλι. "Η θερ-μοκρασία κατέβηκε λίγο κι' ο άνεμος έ-παψε. Οί άποικοι ώρμησαν έξ'ω. "Αλήθεια τ'ο χιόνι ή'ταν άκόμη δυ'ο πόδια ψηλό, αλλά ή έπιφάνειά τ'ου εί'χε πετρώσει και μπο-ρούσαν ν'α περπατ'ουν επάνω χωρίς πολ'υ κόπο. "Ο Κύρος Σμιθ κι' οί σύντροφοί τ'ου άνέβηκαν σ'τ' όροπέδιο τ'ης Τερψιθέας.

"Τι ώρα'ο θεάμα! "Όλα ή'ταν τ'ώρα κά-τασπρα. "Από τ'ην κορυφή τ'ου Φραγκλί-νου ως τ'ην άκρογιαλιά, τ'α δάση, τ'α λει-βάδια, ή λίμνη, τ'ο ποτάμι, τ'α βραχύνια, οί άμμόλοφοι. Τ'ο νερό τ'ης Εύχαριστίας έτρεχε κάτω από ένα θόλο πάχυν, π'ου έ-σπαζε 'δ'ω κι' εκεί με κρότο. "Ενα πλη-θ'ος πουλιά πετούσαν σ'την παγωμένη έπι-φάνεια τ'ης λίμνης. Οί βράχοι, π'ου ανά-μεσά τους περνούσε ο καταρράκτης, εκεί γ'ε τ'ην άκρη τ'ου όροπεδίου, ή'ταν στολισμένοι με τ'α π'ο φανταστικά κρυσταλλώματα. "Όσο γι'α τ'ης ζ'ημιές π'ου εί'χε προξενήση

σ'το δάσος ή θύελλα, α'υτές δ'εν μπορούσαν άκόμη ν'α τ'ης ιδ'ουν έπρεπε ν'α διαλυθ'η π'ρώτα τ'ο λευκό στρώμα π'ου τ'ο έσκέπαζε.

"Ο Γεδεών Σπίλεττ, ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ δ'εν άφισαν τ'ην ευκαιρία ν'α έ-πισκεφθ'ουν τ'ης παγίδες τους. Δυσκολεύ-θησαν ν'α τ'ης βρ'ουν, καθ'ώς ή'ταν σκεπα-σμένες από τ'ο χιόνι, έπ'ορσεξαν μάλιστα πολ'υ μ'ην π'έσουν μέσα οί 'ιδιοι κι' έφαρ-μοσθ'η πάλι ή παροιμία «όποιος άλλου λάκκο σκάβει...» "Επιτέλους τ'ης βρ'ηκαν άπειρακτες. Κανένα ζώο δ'εν εί'χε παγι-δευθ'η. Κι' ό'μως ή πατημασιές σ'το χιόνι ή'ταν όλόγυρα πυκνότερες. "Ανάμετα ε'τ' άλλα διεκρίνοντο καθαρά και ί'γνη ποδιών με μ'εγάλη νύχια, π'ου, κατ'α τ'ον Χάρ-μπερτ ανήκαν σ'ε σαρκώδη α'ιλουροειδή. "Όστε εί'χε δ'ίκη ο μηχανικός, όταν έλε-γε, ό'τι σ'τη νήσο Λίγκολν θ'α ύπ'ηρχαν και θηρία έπίφοβα. Α'υτά βέβαια θ'α κατοικ'υ-σαν συνήθως σ'τα πυκνά δάση τ'ου Φάρ-Ουέστ' αλλά σ'ρωγμένα τ'ώρα από τ'ην πείνα, θ'α εί'χαν β'γ'η παγμένα ως τ'ο όρο-πέδιο τ'ης Τερψιθέας. Μήπως μ'υρίστηκαν τ'ους κατοίκους τ'ου Γρανίτινου Παλατιού;

— Τελος πάντως, τί ζώα ν'α εί'νε α'υτά τ'α α'ί λ ο υ ρ ο ε ι δ'η σου; ρώτησε ο Πέγκροφ τ'ο παιδί.

— Τίγρεις μ'ου φαίνεται! άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

— "Ενόμιξα, ό'τι α'υτά τ'α ζώα βρίσκον-ται μόνο σ'τα θερμά κλίματα. — Σ'την Αμερική, απαντ'α κανείς τί-γρεις από τ'ο Μεξικό ως τ'ης πάμπες τ'ου Βουένος - "Αύρες. "Αλλά ή Λίγκολν β'ρίσκεται σ'το 'ίδιο σχεδόν πλάτος με τ'ης έπαρχίες τ'ης Πλάτας, ό'στε καθ'όλου άπί-θανο ν'α ύπάρχ'ον τίγρεις κι' έδ'ω.

— Τ'ο ν'ου μ'ας λοιπόν! — Σ'ε λίγο, τ'ο χιόνι έλ'υωσε, άρχισε ν'α πέφτ'η βροχή και κάθε λευκό εξαφανίσθη. Μ'ι' όλη τ'ην κακοκαιρία, οί άποικοι έπρε-πε ν'α νανειώσουν τ'ης προμήθειές τους, και φυτικές, και ζωικές. Γι' α'υτό αναγκά-στηκαν ν'α κάμουν δυ'ο - τρείς εκδρομές σ'το δάσος ό'που, πραγματικώς, πολλά δέν-δρο β'ρήκαν πεσμένα από τ'η θύελλα. "Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ, με τ'ο καρροτσάκι, έπ'ηγαν κι' ως τ'ο κοίτασμα τ'ου γαιάνθρα-κος, γι'α ν'α πάρουν από εκεί κανένα φόρ-τωμα κάρβουνα. Και περνώοντας, εί'δαν ό'τι τ'ο φουγάρο τ'ου φούρνου τ'ης άργειοπλα-στικής εί'χε πάθ'η άρκετές ζημιές από τ'ον άνεμο κι' εί'χε κοντήνη έξη πόδια τ'ουλά-χιστο.

"Εκτός από τ'ην καρβουνοθήκη, ανανέω-σαν και τ'ην προμήθεια τ'ων κυστοξύλων κι' έπωφελήθηκαν από τ'ο ρεύμα τ'ης Εύ-χαριστίας, π'ου εί'χε άπ'αλλαχθ'η από τ'ους πάχους, γι'α ν'α κουβαλήσουν άρκετά φορ-τώματα σ'το Γρανίτινο Παλάτι. "Εφοβού-ντο, βλέπτες, μήπως δ'εν εί'χε περάσ'η ά-κόμη ή περίοδος τ'ου μ'εγάλου ψύχους.

"Εκ'αυτα εί'πες και μ'ια έπίσκεψι σ'τα Καμίνια. Τι καλά π'ου δ'εν τ'ους β'ρήκε

εκεί - μέσα ή θύελλα! Θ'α τραβούσαν «τ'ων παθ'ων τους τ'ον τάραχο», ό'πως εί'πε ο Πέγκροφ, από τ'η θάλασσα π'ου έφθ'ανε ως εκεί μηχανισμένη. Γιατί άκόμη έφ'αινοντο τ'α ί'γνη τ'ου θαρμού τ'ης. Οί διαδρομοί ή-ταν γεμάτοι από άμ'ους, ρύκια και λάκ-κους με νερά. Κ' έν'ω ο Νάβ, ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ εξακολουθούσαν τ'ην ανανέ-ωσι τ'ων προμηθειών, ο Κύρος Σμιθ κι' ο Γεδεών Σπίλεττ εκ'αθάρσαν με κόπο τ'α Καμίνια απ' ό'λ' α'υτά τ'α περιττά. Εύτυ-χώς τ'ο σιδ'ερογυρε'ο δ'εν εί'χε πάθ'η τί-ποτα. Τ'ο εί'χαν προφυλάξ'η οί άμ'μοι, π'ου συσσωρεύθηκαν επάνω τ'ου έξ' άρχ'ης.

"Όλες α'υτές ή φροντίδες τ'ων άποί-κων δ'εν ή'ταν καθ'όλου περιττές, γι'ατί ο δριμύς χειμώνας δ'εν εί'χε περάσ'η ά-κόμη. Σ'το βόρειο ήμισφαίριο, καθ'ώς ξέ-ρετε, κι' ο Φεβρουάριος άκόμη έ'χε κρύα δυνατά. Τ'ο 'ίδιο λοιπόν θ'α συνέβαινε και σ'το νότιο κατ'α τ'ην αντίστοιχη Αύγουστο.

Πραγματικώς, σ'της 25 τ'ου 'ιδιου μη-νός, ύ'στερ' από πολ'λές βροχές και χιο-νόνερα, σηκώθηκε άνεμος νοτιοανατολι-κής κι' ή θερμοκρασία, ξαφνικά, κατέ-βηκε πολλούς βαθμούς. "Ο μηχανικός έλογάριαζε ό'τι ένα θερμόμετρο εκατον-τάδαθμο θ'α έδειχ'νε 22° κάτω από τ'ο μηδενικό. Και τ'ο δυνατό α'υτό κρύο έ-γίνετο π'ο άνυπόφορο από τ'ον άνεμο π'ου βάσταζε ήμέρες. Οί άποικοι αναγκά-στηκαν ν'α κλεισθ'ουν πάλι σ'το Γρανίτι-νο Παλάτι, π'ου τ'ου έφραξαν καλά όλα τ'α παράθυρα τ'ης προσόψεως, χωρίς ν'α-ρίσουν παρ'α τ'ο άνοιγμα π'ου έχρειάζετο απολύτως γι'α τ'ην ανανέωσι τ'ου άέρος.

Σκοτάδι λοιπόν και τ'α σπερματέετα έ-καιγαν νύκτα - μέρα. Γι'α ν'α κάμουν 'ς α'υτά οίκονομία, οί άποικοι δ'εν έφ'ωτί-ζοντο συχνά παρ'α μόνον από τ'η λάμψι-τ'ου τζακιού, όπου ό'μως κάρβουνα και ξύλα έριχναν αλύπητα. Κάποτε ριψο-κινδύνευε κανένας ν'α β'γ'η έξ'ω, ν'α κα-τεβ'η ως τ'ην άκρογιαλιά, μέσα σ'τους πάχους' αλλά ξαναγύριζε γρήγορα σ'το σπίτι, με ξυλιασμένα χέρια, π'ου με πολ'υ κόπο και πόνο μπορούσαν ν'α πιά-νυνται από τ'α σχοινιά τ'ης έξωτερικής σκάλας.

Γι'α ν'α μ'η περνούν τ'ης ήμέρες τους άρ'γοι, ο Κύρος Σμιθ καταπαίσθηκε με μ'ια έργασία, π'ου μπορούσε ν'α γίν'η και μέσα σ'ε τέσσερους τ'οίχους.

Οί άποικοι δ'εν εί'χαν ως τ'ώρα άλλη ζάχαρι, από τ'ην ύγρη εκείνη ούσια π'ου έβ'γαζε ή σφένδαμνος, όταν έκαναν σ'το δένδρο α'υτό βαθειές έντομές. "Μάζευαν τ'ο γλυκό υγρό σ'ε βάζα, τ'ο άφιναν λίγο ν'α π'ήξ'η, ν'α γίν'η σ'αν σιρόπι, και τ'ο με-τεχειρίζοντο όταν ήθελαν ν'α γλυκάνουν ένα φαγητό ή ένα ποτό.

"Αλλά ύπ'ηρχε τρόπος ν'α ποκτήσουν καλλίτερη ζάχαρι και μ'ια 'μέρα ο Κύ-ρος Σμιθ τ'ους ανήγγειλε, ό'τι θ'α έγίνον-το ζαχαροποιοί.

— Ζαχαροποιοί; έφ'ώναξε ο Πέγ-κροφ. Τότε λοιπόν και ζαχαροπλάστες!

— Γιατί ό'χι;

— Κ' ή έργασία α'υτή θέλει ζέστη;

— Πολλή μάλιστα.

— Εί'νε λοιπόν τ'ης έποχ'ης. "Εμ-πρός!

"Επρόκειτο ν'α κρυσταλλοποιήσουν έ-κείνο τ'ο υγρό κι' ή έργασία ή'ταν απλου-στάτη. Τ'ο έβαλαν σ'τη φωτιά, σ'ε μ'εγά-λη πήλινα άγγεια, και σ'ε λίγο, με τ'ην έξάτμ'ισι, ένας λευκός άρ'ρος ανέβηκε σ'την έπιφάνειά τ'ου. Τότε ο Νάβ έπρο-στάχθη ν'α τ'ο ανακατεύ'η σιγά-σιγά με μ'ια ξύλινη κουτάλα. Τ'ο ανακάτωμ' α'υτό θ'α έκανε γρηγορώτερη τ'ην έξά-τμ'ισι και θ'α έμπόδιζε τ'ο υγρό ν'α πάρ'η μ'ια άσχημη γεύσι.

"Αφ'ου έβρασε έτσι λίγες ώρες σ'ε κα-λή φωτιά, π'ου γι'α τ'η ζέστη τ'ης δ'εν πα-ραπονούντο βέβαια οί άποικοι, τ'ο υγρό τ'ης σφενδαμνου μεταμορφώθηκε σ'ε σι-ρόπι πυκνό. Τ'ο σιρόπι α'υτό χύθηκε μέσα σ'ε καλούπια από άργιλλο, π'ου τ'α κατασκεύασαν έπίτηδες με διάφορα σχήματα και τ'α έψησαν σ'το φούρνο τ'ης κουζίνας.

("Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΛΕΥΤΕΡΙΑ είδα σ'της έφημερίδας, — μ'ου γράφε: ο φίλος μας Με-γαλοπρεπής Βέσπορος, — ό'τι πρόκειται ν'α είσ'αχθ'η ή Δημο-τική 'ς όλα τ'α σχολεία τ'ης Έλ-λάδος. Χάρηκα ύ-περβολικά. Δ'εν μ'όρεσα ό'μως ν'α καταλάβω ένα π'ράμα. Με τ'η δημο-τική π'ου θ'α είσ'αχθ'η, θ'α έχουμε πάλι και τ'α φ α μ έ ν, φ α τ ο ν, φ α τ έ, φ α σί, και τ'α φ τ αί ω, φ τ αί ης, φ τ αί η, ή μόνο έ λ λ η ν ι κ ά; Μπο-ρούμε ν'α έλπίσουμε κάποια καλλιτέ-ρευσι πραγματική, ή θ'α γίν'η μ'ια τρύπα σ'το νερό;

"Α, ό'χι! άδύνατο ν'α μ'ην έλθ'η μ'ια καλλιτέρευσι πραγματική, αληθινή, από τ'η μ'εγάλη α'υτή καινοτομία, από τ'η σχολική αναμόρφωσι. Μπορείτε, ά-γαπητοί μου, ν'α τ'ην έλπίζετε, ν'α τ'ην περιμένετε. "Ενα μόνο δ'εν μπορείτε ν'α έλπίζετε, και π'ρέπει ν'α έξηγηθ'ουμε καλά: ό'τι δ'εν θ'α μαθαίνετε γ λ ω σ σ α. "Ενω'ω γραμματική, τύπους, σύνταξι, όρθογραφία, λεξικό. Δηλαδή, ή τ'ην

άρχαία ελληνική θ'α σπουδάζετε, ή τ'η νεοελληνική, τ'ο 'ίδιο σχεδόν θ'α εί'νε. Θ'α μελετήσετε, θ'α κ ο π ι ά σ ε τ ε γι'α ν'α τ'ην μάθετε.

Θ'α μ'οι π'ητε: Μ'α δ'εν τ'ην ξέρουμε τ'η γλώσσά μας; "Η Δημοτική δ'εν εί'νε μ'ια γλώσσα ζωντανή; Δ'εν τ'ην μαθαί-νουμε από τ'ην κούνια; Δ'εν τ'ην μιλούμε από μικρά παιδιά; Βέβαια, ή γλώσσα τ'ου Πλουτάρχου, τ'ου Ξενοφώντος, τ'ου Θουκυδίδου, εί'νε πεθαμένη. Α'υτή θ'α τ'η μάθουμε με τ'η γραμματική και με τ'ο λεξικό. Μ'α και τ'η Δημοτική τ'ο 'ίδιο, τ'η γλώσσά μας; Τότε τί θ'α κερδίσουμε;

Ναί, άγαπητοί μου, και τ'η Δημοτι-κή. Καμμία γλώσσα δ'εν ξέρει κανείς, ού'τε τ'η μητρική τ'ου, αν δ'εν τ'η μάθ'η σ'το σχολείο, με τ'η γραμματική και με τ'ο λεξικό. Κι' αν πραγματικώς είσ'αχθ'η ή Δημοτική σ'τα σχολεία, ν'α είσ'θ'ε βέ-βαιοι: π'ώς θ'α σ'ας δώσουν και τ'η γραμ-ματική τ'ης, και τ'ο λεξικό τ'ης, και τ'α κ ε ί μ ε ν ά τ'ης, δηλαδή τ'ους συγγρα-φείς τ'ης, τ'ους ποιητάς. Και θ'α κάνετε θέματα, τεχνολογία, σύνταξι, έξήγησι, κι' ό'τι άλλο κάνετε με κάθε άλλη γλώσσα.

Τί θ'α κερδίσετε; "Α, πολλά! Και π'ρώτα-π'ρώτα καιρό. "Η αρχαία γλώσσα διδάσκει σ'τα σχολεία έπτά, έν'ω χρόνια και... δ'εν μ'οθαίνετα. Σ'ε δυ'ο - τρία χρόνια θ'α ξέρετε τ'η Δημοτική σ'την έντέλεια. Και τ'ο σπουδαιότερο: θ'α μαθαίνετε μ'ια γλώσσα ζωντανή, π'ου θ'α σ'ας χρησιμ'ευ'η περισσότερο βέβαια από τ'αρχαία ελληνικά και τ'α λατινικά, π'ου σ'ας έπαίρν'αν τόσον καιρό χωρίς μ'ε-γάλη χρησιμότητα. Και τ'ο γι'ατί τ'ο είπαμε. "Η γλώσσες α'υτές εί'νε πεθα-μένες. Δ'εν χρησιμ'εύουν παρ'α 'ς εκεί-νους π'ου θέλουν ν'α γίν'ουν σοφοί. Κάθε άνθρωπος ό'μως χρειάζεται ν'α ξέρ'η κα-τ'α π'ρώτα τ'η γλώσσά τ'ου, τ'η μητρική τ'ου, κι' έπειτα μ'ια - δυ'ο ξένες, έπίσης ζωντανές.

Γι'α ν'α με καταλάβετε καλλίτερα: Π'ώς ο Γάλλος, ο "Αγγλος, ο "Ιταλός κτλ. σπουδάζουν τ'η γλώσσά τους σ'τα σχολεία, έν'ω τ'ην ξέρουν; "Ετσι θ'α τ'ην σπουδάζετε τ'ώρα και σεις. Μόνο π'ου θ'α τ'η μαθαίνετε π'ο γρήγορα, ό'πως μαθαίνει και τ'η δική τ'ου ο Εύρωπαίος. "Αλλά μ'η σ'ας περάσ'η ή ιδέα, ό'τι δ'εν θ'α κλίνετε πάλι ό'νοματα και ρήματα! «Φαμέν, φατόν» βέβαια 'χι. "Εκτός σ'της μ'εγάλης τάξης, όταν θ'α σπουδά-ζετε τ'ην αρχαία. "Αλλά α'λέω, λέε, λέε, λέε, λέε, λέε, λέε. "Η: «ή πα-τρίδα, τ'ης πατρίδας, τ'ην πατρίδα, οί πατρίδες, τ'ων πατρίδων(ε), τίς πα-τρίδες.»

Μ'η φωνάζετε τ'ώρα «ώ, άδελφέ, α'υτά τ'α ξέρουμε! Δ'εν τ'α ξέρετε καθ'όλου. "Η, γι'α ν'α μ'ην είμαι τόσο ύπερβολικός, τ'α ξέρετε πολ'υ λίγο. Και θ'α εί'νε άναγ-

κη ν'α ν'α μάθετε σ'την έντέλεια, έπι-στ'ημονικά. Κ' ή Δημοτική, βλέ-πετε, εί'νε μ'ια γλώσσα ό'πως κάθε άλ-λη. "Εχει τ'ο σύστημά τ'ης, τ'ον οργανι-σμό τ'ης, τ'ους νόμους τ'ης, τ'ους κανόνες τ'ης. τ'ης εξερέσεις τ'ης. Και θ'α τ'α μά-θετε ό'λ' α'υτά, γι'α ν'α ξεχωρίζετε τ'ο γνήσιο δημοτικό από τ'ο νόθο, τ'ο δόκιμο από τ'ο άδόκιμο, τ'ο σωστό από τ'ο λανθα-μένο. Κ' έτσι θ'α ξέρετε ν'α γράφετε και ν'α μιλάτε τ'η γλώσσα ό'ρθα. "Αλ-λά, τί ένομίζετε; Σ'τα κουτούρο; σ'τον άέρα; χωρίς σπουδή, χωρίς κόπο; Μ'α έτσι δ'εν γίνεται τίποτα παρ'α «τρύπα σ'το νε-ρό», ό'πως λέει κι' ο Μεγαλοπρε-πής Βέσπορος.

Τώρα έλπίζω, ό'τι είμαστε έξηγημέ-νοι. Σ'τα σχολεία, ή διδασκαλία σ'το έξ'ης θ'α γίνεται σ'τη ζωντανή γλώσσα. Κι' α'υτή θ'α μαθαίνουν π'ρώτα-π'ρώτα τ'α παιδιά με τ'ο αλφάβητο, π'ου δ'εν θ'α γράφ'η π'ια ώ ο ν, ί ο ν, ο υς, και π'αίε λέωντας, αλλά α υ γ ό, μ ε ν ε ξ ές α υ τί. Και 'τσιως μάλιστα 'χι: α υ γ ό, α φ τ ί, ό'πως τ'ο θέλουν οί καθαυτοί δημοτικιστές. Ού'τε ή γραμμα-τική θ'α καταργηθ'η, ού'τε τίποτα. "Αλ-λά θ'α εί'νε μ'ια γραμματική κάπως ευ-κολώτερη. Και λέω κ ά π ως, γι'ατί ή ελληνική γλώσσα, από φυσικό τ'ης, δ'εν εί'νε σ'αν τ'ην άγγλική ή σ'αν τ'η γαλλι-κή. Εί'νε δύσκολη γλώσσα, ό'πως όλες ή ανατολικές. Και ή αρχαία, και ή με-σαιωνική και ή νέα. "Αφίνω δ'α ό'τι κι' ή τρείς εί'νε αλληλένδετες και γι'α ν'α ξέρ'η κανείς τ'η νέα, π'ρέπει ν'αχ'η ιδέα κι' από τ'ης δυ'ο άλλες. "Αλλά κι' ή νέα, μονά-χη τ'ης, δ'εν θ'α μαθαίνεται κι' ό'ση ευκό-λεια ή άγγλική από τ'ην "Αγγλο. Τ'ο έλ-ληνόπουλο θ'α χρειάζεται περισσότερο καιρό, περισσότερο κόπο. "Η Δημοτική σ'τα σχολεία δ'εν θ'α σ'ας κάμ'η λοιπόν ού'τε άμ'ελείς, ού'τε όκνηρους... Μόνο π'ου θ'α σ'ας έχ'η πολ'υ π'ο εύχαριστημένους. Γιατί εί'νε ή γλώσσα σας. Θ'α τ'ην έν-νοήτε, θ'α τ'ην αισθ'ανέσθ'ε. Και γι'ατί, μαζί τ'ης, θ'α μαθαίνετε τ'ην εθνική σας φιλολογία.

Α'υτά, γι'α σήμερα, και θ'α τ'α ξανα-πούμε.

Σ'ας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΑΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΕΚΑΣΤΙΚΟ

"Ελεγε τ'ο λάστιχο Σ'ε κομ'ιό δεκάστιχο: — Καλέ, ιδέε με π'ως μικραίνω, Σ'α φιδάκι, και μικραίνω! Και σ'ν στέκεσαι — τραγούδι — Σ'α μαρμάρινο άγγελούδι. — Κι' εί'πε τ'ο δεκάστιχο: — Σ'το παλιό κατάστιχο Γράφουν, ό'σους τ'ους μικραίνουν. Κι' ό'πως θέλουν τ'ους μικραίνουν. Χαράκτι'ες τ'ους μικρούς, Δ'εν άκούε, Π'ου τ'ους λέν... έλαστικούς; —

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ο Πετράκης επρόφερε αυτά τα λόγια με μιά ειλικρινή έμφραση, με μιά θερμή, που τάκανε συγκινητικά. Ο καπετάν Αντρέας ο Φουσσάρ εκούνησε το κεφάλι του κ' έπειτα είπε:

— Γιατί δεν μισύ τάλεγεσ έλ' αυτά χθές, άντι να μπής στο πλοίο μου κρυφά σαν τον κλέφτη;

Κι' ο Πετράκης αποκρίθηκε άφελέστατα:

— Γιατί χθές μπορεί να μη μ' άφιναντε... ένθ σήμερα δεν μπορείτε βέβαια να με πετάξετε στη θάλασσα...

— Καλά το σκέφθηκε ο μικρός, είπε ο καπετάν Αντρέας, αλήθεια, Αντώνη;

— Ναί, ναί, αποκρίθηκε ζωηρά ο Αντωνάκης, είνε έξυπνο παιδί.

— Αλήθεια όμως ξέρει και κάνει λογαριασμούς, ή κι' αυτό είνε παπαρδέλα;

Ο Πετράκης εδάγκασε το χεϊλι του, για να μη γελάσει, και αποκρίθηκε:

— Δεν είνε παπαρδέλα, κύριε καπετάνιε! Δότε μου τὰ χαρτιά σας και θα ιδήτε.

Ο καπετάν Αντρέας έκαμε να του δώση τους λογαριασμούς, αλλά εξαφνα έδίστασε.

— Καλά, έψιθύρισε, μά τί θα πη ή μητέρα σου;.. Αντωνάκη, πήγαινε να της το πής.

— Όχι! προτιμώ να πās έσύ, μπαμπά!

— Πάμε λοιπόν κ' οι τρείς μαζί!

Πώς δαμάζεται ή καπετάνισσα. Ανέβηκαν κ' οι τρείς στο κατάστρωμα και παρουσιάσθηκαν μπροστά στην κυρία Φουσσάρ.

Ήταν ή χονδρή εκείνη γυναίκα, που είχε ιδη χθές μιά στιγμή ο Πετράκης. Κρατούσε από ένα κουβά νερό σε κάθε χέρι. Έκπληκτη, κύτταζε το άγνωστο παιδί που στέκουνταν στο πλάι του Αντωνάκη, τώμορρο εκείνο παιδί με τὰ γαλανά μάτια και τὰ ξανθά μαλλιά, που δρarisμένα με άλευρι, σαν εικόνα του ΙΗ' αιώνος.

Κ' ή κυρία Φουσσάρ φανέρωσε την έλπληξί της με την έρώτησι:

— Από που ξεφύτρωσε αυτό;

— Επιτρέπεται, κυρία; είπε άμέσως ο Πετράκης.

Και σκύφας, την απήλλαξε από τους κουβάδες που κρατούσε.

— Μπαρμπο! έκαμε ή καπετάνισσα. Έχει τουλάχιστο καλούς τρόπους...δεν είνε σαν τον Αντώνη..Μά πώς βρέθηκε δώ-μέσα;

Ο Φουσσάρ της ψιθύρισε λίγα λόγια στ' αυτή. Και φαίνεται πως ή εξήγησις την ικανοποίησε, γιατί χωρίς να θυμώση καθόλου, ρώτησε τον μικρό ξένο μαλακά:

— Έτσι λοιπόν; πās να βρής το μπαμπά σου;

— Μάλιστα, κυρία, αποκρίθηκε ο Πετράκης. "Αν θάχετε δηλαδή την καλοσύνη να μάρίσετε να εξακολουθήσω το ταξίδι μαζί σας...

— Γιατί όχι;... αν θα μάς βοηθās

λιγάκι... αν θάσαι καλός, πρόνιμος.... "Ε, τί λές, Φουσσάρ;

Ο καπετάνιος, κατευχαριστημένος που δεν έθύμωσε το άνήμερο «ήμισύ του», αποκρίθηκε:

— Μά βέβαια... Θα μάς βοηθάει... Φαίνεται καλό παιδί.

Και πραγματικώς, ο Πετράκης άρχισε άμέσως να προσφέρει της ύπηρεσιές του. Ο Φουσσάρ του έδωσε τους μεπερδεμένους λογαριασμούς και σε λίγη ώρα, χωρίς πολύν κόπο, ο αυτόσχέδιος λογιστής του πλοίου τους εβγάλε σωστά.

Επειτα άρχισε να κάνη κι' άλλες δουλειές. Η μ.α.ν.ο.ύ.β.α. της φορτηγίδος δεν είχε πιά για αυτόν μυστικά, βοηθούσε στο συγύρισμα. Το βράδυ, στη βεγγέρα, τους διηγείτο ιστορίες. Τελος πάντων είχε γίνη άπαραιτητος.

Με πολλή της ευχαρίστησι τον συναναστρέφετο κ' ή καπετάνισσα. Πολλές φορές, ο άντρας της και ο γυιός της την άκουγαν να μιλά μαζί του και—πράγμα που σπανίως συνέβαινε,—να γελά. Έτσι εκύτταζαν κι' οι δυο τον μικρό Πετράκη με τον θαυμασμό εκείνο που μάς έμπνέει ένας θηριοδαμαστής...

Το βράδυ, ο Πετράκης, άσυνήθιστος στους κόπους, άπόκανε. Η μεγάλη του ευχαρίστησις ήτο τότε να ξαπλώνεται στο κατάστρωμα και να κυτάζει τον ουρανό. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

10'.—ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

[Διάλεξις του κ. Χ. Ανώνου]

Σύγχρονος και συνονόμιχος του Δημητρίου Παπαρηγοπούλου, ο Σπυρίδων Βασιλείαδης, έγεννήθη εις τās Πάτρας, τῷ 1844. "Όπως ο συνάδελφός του, έσπούδασεν εις τās "Αθήνας τὰ νομικά, ταυτοχρόνως μ' εκείνον άπέκτησε τὸ διπλωμά του, εξήσκησεν έδώ τὸ επάγγελμα τοῦ δικηγόρου, εδίδισεν εκ παραλλήλου μ' εκείνον εις τὸ φιλολογικόν στάδιον, άπέκτησε ἴσην φήμην κ' επίσης πρώτος άνηργάγη υπό τοῦ θανάτου, τὸν ἴδιον σχεδὸν χρόνον (1874, εις τὸ Παρίσι, όπου είχε μεταβῆ χάριν θεραπείας). Ο Παπαρηγόπουλος λοιπόν και ο Βασιλείαδης θεωροῦνται τῶν τινὰς ὡς φιλολογικοὶ Διδάσκοντες. Η μόνη ἴσως μεταξύ των διαφορά εἶνε, ὅτι ο Βασιλείαδης ἦτον ὠραίος, ζωηρός, αἰκινητος, αἰσθηματικός, διαχτυτικός. Η ποιήσις του έντούτοις έχει τὸν μελαγχολικὸν και άπαισιόδοτον χαρακτήρα τῆς παπαρηγοπουλείου. "Ως βλέπετε και από τὰ κατωτέρω άποσπάσματα, ο Βασιλείαδης «συνοδεύει πιστῶς με τὸ ἴσον του τὸ νεκρῶσιμον μέλος τοῦ Παπαρηγοπούλου».

Έγραψε και αυτός ἔμμετρα και πεζά, πραγματείας, κριτικά, διηγήματα, λυρικά ποιήματα, δράματα. Τὸ φιλολογικόν του ψευδώνυμον ἦτο "Ωρίων. Ο γενικός τίτλος τῶν "Απάντων του, εκ τεσσάρων τόμων, «Αττικά Νύκτες». Τὸ εἰς σημαντικώτερον έργον του, τὸ πεντάπρακτον δράμα «Γαλάτει», ἀληθινὸν ἀριστούργημα τῆς νεολογικῆς δραματουργίας, θαυμασθὲν και εις την Εὐρώπην, όπου μετεφέρθη κ' επάγλιθη πολλάκις. "Από τὰ ὠραιότερα έργα του, άλλου εἶδους αυτό, εἶνε και ή Σχολή τῶν άπόρων τοῦ Παρνασσῷ, πῆ; ὅποιος αὐτός κυρίως θεωρεῖται ο ἱδρυτής. "Από τὸ Παρίσι, ο νεκρὸς τοῦ Βασιλείαδου μετεφέρθη κ' ἐτάφη εις τὸ νεκροταφεῖον τῶν "Αθηνῶν. Τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου του ἀποτελεῖ ένα πελώριον βιβλίον με την ἐπιγραφὴν «Αττικά Νύκτες».

Αποσπάσματα διαφόρων ποιημάτων

Δόξα, τιμή, ἀβέβαια.
Γέλωτες, πλούτη, κάλλη.
Τὰ πάντα ψεύδος εἶνε.
Και μόνον εἶνε ἀληθὴ
"Ο τάφος κ' αἱ δόδυαι.

Μόνον Θεὸν ἀνέκφραστον
Τὸ κατὰ τοῦτον κόσμον,
Θεὸν βλέπει τὸν θάνατον
"Ο κλαῖων ὀφθαλμός μου.
Φρικτὸς ἐδὼ παρίσταται
Τοῦ Σύμπαντος δεσπότης
Και εἶνε τοῦτου αἶθρμα
"Η σύμπας ἀνθρωπότης.

"Ω, τάφε! εις τὰ στήθη σου
Ένέκυψα μ' ἔλπιδα
Και ἦκουσ' ἀπειρον σιγὴν
Και ἦσυχίαν εἶδα.
Κ' ἐπόθησα νὰ κοιμηθῶ
Αὐτοῦ εις τὴν γαλήνην,
"Ως τραυματίας μαχητῆς
Εἰς μητρικὴν του κλίνην.

Και τέλος εὐρον τὸν σκοπὸν
Τοῦ βίου: ν' ἀποθάνω!

"Ω, πόσοι, πόσοι Βύρωνες
Παρέρχονται ἡσυχῶς
Και δὲν ἠκούσθη ἡσμά των
Και δὲν ἐγράφη στίχος!

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΑΙ Η ΠΕΡΡΟΥΚΑ

Στὴν ἐσχόη. "Ο ἀξιότιμος κ. Φαλακρὸς κοιμάται μαζί με τὸν πιστό του σκύλο "Αζώρ, ένθ ή κυρία Φαλακροῦ θανυμάζει παραπέρα τὴν φύσιν.

"Αξαφνα, ένας κόρακας ὀρμά στὰ μαλλιά τοῦ κοιμωμένου κ. Φαλακροῦ και... φαντάζεσθε τὴν μεγάλη του ἐκπληξιν για τὴν μικρὰν αντίστασιν αὐ-

τῶν τῶν μαλλιών... "Ο "Αζώρ ξυπνᾷ και τρέχει στὴν κυρία του. "Ο κόρακας ὅμως, στὸ δρόμο, τοῦ ἀφίνει στὸ κεφάλι τὰ μαλλιά τοῦ κ. Φαλακροῦ.

Η κυρία Φαλακροῦ:—"Ω, Θεέ μου! "Ο άντρας μου μεταμορφώθηκε σε σκύλο!! (Έστάνη με τὰς εἰκόνας, υπό τοῦ Γ. Α. ΛΑΖΑΡΙΟΥ).

ΤΑΞΙΔΙ ΓΥΡΩ ΣΤΗΝ ΤΛΞΗ ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

«Il faut aimer sa famille plus que soi-même, la patrie encore plus que sa famille, l'humanité encore plus que sa patrie».

(Montesquieu)

— Θα κάνουμε σήμερα ένα ταξίδι γύρω στὴν τάξη, κι' αυτό θα εἶνε μαζί ταξίδι γύρω στὸν κόσμο.

Έτσι έλεγε ο δάσκαλός μας κι' ὅλοι οἱ μαθητὲς ξαναείπανε με ἐκπληξί:

— Ένα ταξίδι γύρω στὸν κόσμο!

— Μάλιστα, χωρίς νάχουμε ανάγκη νὰ ξεπηδήσουμε τους τέσσερους τοίχους τῆς κάμαρας αὐτῆς. Θα τρέξουμε μέσα ἀπ' τὰ τέσσερα μέρη τοῦ κόσμου, γιατί αὐτὰ εἶνε δῶ παρόντα, με τὰ προῖόντα τῆς γῆς τους και τῆς τέχνης τους. Δεν υπάρχει κανένα που να μὴν ἐπρόσφερε κάτι τι ἀπὸ τὰ πράματα που αποτελοῦν τὰ ἐπιπλα τοῦ σχολείου.

Θαυμάσαμε πολύ. Μά ο δάσκαλός μας εξακούθησε.

— Ἄς κάνουμε τὸν κατάλογο με τὰ πράματα κι' ἄς ἀρχίσουμε τὸ ταξίδι. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, νὰ πρῶτα, φύλλα χαρτιοῦ και βιβλίων. Εἴσατε τόσο συχνά με τὰ πράματα αὐτά, που δὲ θ' ἀμφισβητήσετε τὴν σπουδαιότητά τους και δὲ θα τὸν ἀποδώσετε βέβαια ἀξία μικρή. Παιδιά, γυρίστε με περισσότερη προσοχή τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου σας. Μὴν κάνετε σαν τους τεμπέληδες μαθητὲς που ξεσχίζουν και σκουρπίζουν τίς σελίδες αὐτές, τίς πλούσιες ἀπὸ σοφία, όπου συγκεντρώνεται σαν ἕνας ὀθησαυρός, τὸ καλύτερο τῆς ἀνθρωπίνης σκέψης. Δὲ γνωρίζετε, πόσον καιρὸ και προσπάθειες χρειάστηκε ή ἀνθρωπότητα για νὰ βρῇ αὐτὸ τὸ λεπτὸ φύλλο, που τὰ παιδικὰ δάχτυλά σας ευχαριστοῦνται νὰ

τσαλακώνουν. Ἄλλοτε κατασκευάζαν ένα εἶδος χαρτί πολὺ ἀκριβὸ, με κλωστὲς καλαμιῶ τῆς Αἰγύπτου, τὸν πάπυρο. Εἶναι δέκα τρεῖς αἰῶνες που παρασκευάζουν τὸ χαρτί ἀπὸ δαμπάκι, τὸ νεώτερο χαρτί που μεταχειρίζομαστε και σήμερα. Γνωρίζετε ἀπὸ ποῦ μάς ἔρχεται τὸ δαμπάκι; Ἄπ' τὴν Ἀμερική και τὴν Ἀσία. Εἴδατε ὅμως; με τὴν ιστορία τοῦ χαρτιοῦ, περάσαμε ὡς τώρα τρία μέρη τοῦ κόσμου. Πρὸ πάντων με κουρέλια κατασκευάζουν σήμερα τὸ πολυτελέστερο χαρτί. "Ο κουρελοσυλλέκτης τὰ μαζεύει στους δρόμους και τὰ πουλάει στὸν ἐργοστασιάρχην τοῦ χαρτιοῦ, ἐκείνος τὰ πλένει, τὰ κοπανάει, τὰ ζυμώνει κι' αὐτὴ τὴ ζύμη τὴ λευκαίνει με τὸ χλωρίο. Μία μηχανή που συνηθέστερα δουλεύει μ' ἄτμό, ξαπλώνει αὐτὴ τὴ ζύμη πάνω σ' ένα πανί και τὴν περνᾷ κάτω ἀπὸ κυλίνδρους που τὴ στρώνουν. Βλέπετε νὰ θγαίνη ἀδιακοπα, ἀνάμεσα ἀπ' τους κυλίνδρους, ένα λεπτὸ φύλλο, πλατὺ ἐνάμισυ μέτρο, και μακρὸς χωρίς τέλος, γιατί ή μηχανή δεν τὸ κόβει σε κομμάτια. Αὐτὸ εἶνε τὸ χαρτί. Γνωρίζετε τὸ μακρὸς φύλλο χαρτιοῦ που μπορεί νὰ παρασκευάση κάθε μέρα ένα καλὸ χαρτοποῖστο; Εἴκοσι χιλιόμετρα! Ὑποθέστε πως θὰ θέλαμε νὰ κάνουμε τὸ γύρο τῆς γῆς; αἱ καλά! σε ἑξὶ μῆνες, ένα χαρτοποῖστο θὰ κατασκευάζε μιά λουρίδα χαρτί ἀρκετὰ μακρὰ για νὰ περικυκλώσῃ τὴ σφαῖρα.

— Αὐτὸ θάτανε μιά ζώνη χάρτινη που θὰ εἶχε ή γῆ, φάναζε με θαυμασμό.

— Μάλιστα, εἶπε μου, και πάνω στὸ χαρτί αὐτὸ πόσα πράματα γράφουν ή τυπώνουν! Ἄν βάζανε ἅκρη μ' ἅκρη τὸ χαρτί όπου οἱ ἄνθρωποι γράφουν τίς σκέψεις τους, θὰ ὑπῆρχε ἀπ' αὐτὸ νὰ ντυθῇ μ' ένα ρουστάνι ὀλόκληρὴ ή γῆ. (M. Guyau)

ΠΑΥΛΟΣ ΧΛΩΜΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

Λέγουν, ὅτι δεν υπάρχει Κρυπτογράφημα, που νὰ μὴ υπορῇ ένας σοφὸς ἄνθρωπος νὰ τὸ διαβῇ. Νὰ ἰδοῦμε, θὰ μπορούσατε και σεις νὰ βοηθετὸ κλειδί αὐτοῦ που σὰς δίδω σήμερα;... Νὰ σὰς βοηθήσω λιγάκι: Τὸ κείμενο που ἐκριντὸ γράφησα, εἶνε ένα τετραστίχο, ἐπίγραμμα μεγάλου ποιητοῦ, γραμμένο στὴ δημοτικὴ, που τὸ μετέφρασα ὅμως—θὰ ἰδῇτε παρακάτω γιατί,—σε πεζό, με ἀπλή μετάθεση τῶν λέξεων. "Όσο για τὸ ἀλφάβητό μου, ἰδοῦ: Μερικὰ γράμματα τὰ ὀνόμασα με ἀριθμούς (1—0) και μερικὰ με γράμματα ἄλλα. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, με κάποιο σύστημα, που θὰ τὸ βοηθετὸ. Σημειώσατε, ὅτι ἂν τὸ πρῶτο Υ εἶνε, ἄς ποῦμε, Δ, παντοῦ όπου βλέπετε Υ, θὰ βάσετε Δ. Και ἂν τὸ πρῶτο Δ εἶνε, ἄς ποῦμε, Γ, παντοῦ όπου βλέπετε Δ, θὰ βάσετε Γ. Τὸ κλειδί μου λοιπόν εἶνε ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα. Σὰς παραπέμπω και στὴ σχετικὴ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος (Διάπλασις 1916, σελ. 293.)

Ἰδοῦ λοιπόν τὰ ἱερογλυφικά που πρόκειται νὰ διαβάσετε:

3107X7

ΥΟΠ' 5X1 00Φ1 45X 10Υ05Π19, 59Ρ
Π7X 55Ψ7 10ΣΥ39ΙΩ91,—Ω5Ρ' 019 0Υ-
9Φ1Π19 7 81Ω1ΡΡ1, Ψ5Ρ' ΡΠ7X 1301Ω-
91 Π7Ρ 37Ρ.

Θὰ βραβεῖθῃ με πρῶτον βραβεῖον ὁποιος διαβάσῃ τὸ ἐπίγραμμα, ὅποιο, τὸ ἐπανωρθώσῃ (μετάθεσις δηλαδὴ τὰς λέξεων του και τὸ κάμῃ ἀκριβὸς ὅπως ἦτο, σε στίχους,) και ὁποιος εὐρητίνος ποιητοῦ εἶνε. Ἐὰν αὐτὰ ὅλα τὰ κάμουν πολλοί, τὸ Βραβεῖον θὰ δοθῇ διὰ κλήρου.

Δεύτερα και Τρίτα Βραβεῖα, Ἐπεινος, κτλ. με τὰς ἀμοιβὰς των, θὰ δοθῶν κατά τους ὅρους ὅλων τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν.

Όσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκατεμένον διὰ τὸ 1917, λαμβάνουν μέρος δωρεάν. Οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και τὰδελφια των ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 20. Οἱ δὲ ἀγορασταί ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 40. (Εἰς γραμματόσημον.)

Ἀπαντήσετε εις τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Κρυπτογραφικοῦ εἰς δεκατὶ μέχρι τέλους. Αὐγούστου 1917.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

*Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του*

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ. Β'

ΛΑΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΙΟΠΗΣ ΜΟΥ

I

Μολυβένιο κρεμάστηκε σύννεφο
στούρανού τέλειωτα μαύρη
και θλιμμένη στο τζάμι μου χτύπησε
της βροχής το πρωτόγεννο δάκρυ.

Μολυβένιο κρεμάστηκε σύννεφο
—ό καύμος—στης καρδιάς μου μιάν άκρη
και στά ωχρά μάγουλά μου εκύλισε
των ματιών το πρωτόγεννο δάκρυ.

II

'Απόψ' εφύσα μανιακό
τάγερν του βορρά
κι' όσα ξερόφυλλα στη γής
απάντησε πεσμένα,
ή όρη του τ'ά συνέπηρε,
τα σήκωσε ψηλά
και 'ς άλλα μέρη μακρινά
τά πέταξε—ώμένα!

Φύλλο ξερό, φύλλο φτωχό,
πεσμένο απ' το δέντρο,
κι' εγώ, με φόβο κι' ήδονή,
προσιμένο τέτοιο άγέρι,
πού μιάν ήμέραν άγνωστη,
απ' αυτή έδω τη Γή,
θα με πετάξει μακριά
ποιός ξέρει, σε ποιά μέρη!

Νικητής της Αύριον

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ζήτησα την ευτυχία· δεν τη βρήκα στα
παλάτια, ούτε στα ήλεκτροφωτισμένα μέ-
γαλα των πλουσίων. Έβραξα να την εύρω
στης πόλεις, στα χωριά, μα ούτε εκεί δεν
ήταν. Την γύρεψα στην τύβη και στο
θόρυβο, μα κι' από εκεί έλειπε. Μόνο
στην έρημια, στη βαθεία έρημια τη βρήκα
νάχη σημειμένο τον θρόνο της...

Φιλιά ή θάλασσα την άμμουδιά· τα κύ-
ματά της, που χορεύονται απ' το πέλαγος μυ-
ρωμένα, ξεσπούν σ' ένα σιγαλό φλοίσβι-
σμα που μοιάζει με νανούρισμα, με μου-
σική... Φίλα, θάλασσα, την άμμουδιά!
Αύριο πάλι τα κύματά σου μανιασμένα θα
την χτυπάνε σκληρά, θάλασσα προδότρα!

'Ηταν φίλοι· ή πεταλούδα με τα πολύ-
χρωμα φτερά κι' ό κρίνος, φυτωμένος
σ' άπόμωρη γωνιά του περιβολιού. Κάθε
μέρα, ή πεταλούδα ερχότανε σε κείνο το
μέρος, έπινε απ' τη δροσιά του κρίνου
και μιλούσε μ' αυτόν.

Μα μιά μέρα ή πεταλούδα άργηση να
φανή. Κάποια παιδιά την είχαν κυνηγή-
σει. Και τώρα πληγωμένη, με τα φτερά
σπασμένα, φτάνει με πολύ κόπο στο μέρος
όπου ό φίλος της θα περιμένει· μα ό κρί-
νος κοιτουνταν νεκρός, κάποιον βάρβαρο
πόδι διαβάτη θα τον είχε πατήσει.

Κ' ή πεταλούδα, με μιά στεγνή προσπά-
θεια, ξεπλώθηκε νεκρή στα πόδια του νε-
κρού φίλου της.

Τραγουδι της Λευτεριάς

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

XIX

'Απόστασα να περπατώ
ατέλειωτη είνε ή στράτα.
Δε θα βαστάξω, θα χαθώ,
εχάθηκα.—'Περπάτα!
Πλεγμένα βάτα μ' άγκαθιές
πελώριες μέσ' στο διάβα.
Δε θα μπορέσω, θα σταθώ.
'Εστάθηκα...—'Όχι, τράβα!

XX

Κι' αν τρεμοσβύνη ακούμητη
μπροστά στο Χριστό ή καντήλα,
—Τάμα για το μονάκριβο,—
πέφτουν όλα τα φύλλα!
Κι' αν 'μέρες 'κεί γονατιστή
δέεται ή δόλια μάνα.
Σε 'λίγο άδυσόπτη
Θε' νάκουστη ή καμπάνα!

XXI

Τάχνάφια που στην άμμουδιά
άφισε κάποιον βήμα,
Τα 'σάρωσε μ' ένα φιλι
το άφρισμένο κύμα.
Μα κάποιος πόνος μυστικός
μέσ' στης καρδιάς μιάν άκρη.
Θε' να μπορέση να σβυστή
με κύματα από δάκρυ;

XXII

'Αστροφεγγιά στον ουρανό
και γύρω μου σκοτάδι.
Παραπατώ κάτω στη γή
μα έχω 'κεί σημάδι:
'Ενα άστρουλάκι φωτερό
—το δρόμο μου για ναύρω—
'Εκεί ψηλά στον ουρανό
όλόφωτο· όχι μαύρο.

'Ιδιότροπη

Η ΚΡΙΣΕΙΣ

Μιά ήμέρα έπληγε όλη ή οικογένεια έ-
νός θείου μου να έπινοεφθ ή ένα νέο σπί-
τι, που άγόρασαν. Άφου το έξήτασαν
καλά, ό θεός μου το εύρηκε καλό, γιατί
είχε ισχυρά τοιχία και ήτο εύρύχωρο.
'Η μαγειρίσα όμως το εύρηκε ώρατο,
γιατί ήτο εύρύχωρη ή κουζίνα, είχε διά-
φορα διαμερίσματα, ήτο πλακοστρωμένη
χάμοι και στους τοίχους και, εν γένει είχε
μεγάλες εύκολίες.

Τα μικρά παιδιά το εύρηκαν επίσης έ-
ξοχο, γιατί είχε καλή κλίματα, με καλή
σταφύλια τόσοσα! καθώς είπαν, μπουρνε-
λιές με καλή ώραίς· κόκκινες μπουρνε-
λες, καίσιες και άλλα δένδρα με ώραίσ
φρούτα.

Για τα μεγάλα παιδιά εύρέθη επίσης
πολύ κατάλληλο, και τούτο γιατί... ήτο
το Γυμνάσιο παραπλεύρως.

Τέλος ή γρηά μητέρα του θείου μου δεν
το εύρηκε καλό, γιατί περνούσε από κάτω
το τράμι και δεν θα την άφινε την νύκτα
να κοιμηθί.

Και τότε κ' εγώ σκέφθηκα, ότι καθε-
νας κάνει τις κρίσεις του ανάλογως της

ήλικίας του, της θέσεώς του και... του
συντρέφοντός του.

Θαλασοπούλι του Στόλου

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΠΤΟΧΟΥ

Δυστυχος κ' έρημος ζητιάνος
Σκυλί για σύντροφο πιστό
Μονάχα είχε, και το λίγο
Ψωμί του μοίραζε μ' αυτό.
Κάποιος του είπε: 'Τι το θέλεις;
Να φας δεν έχεις μοναχός',
Στέναζε κ' είπε: 'Αν δεν τ'όχα
θα μ' άγαπούσε τότε ποιός';

Έκ του Γαλλικού Δάκτυλου 'Ασπής

ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

—Ντρο... ντρο... κέντρον! Θέατρον
'Ολύμπια· παρακαλώ! Είναι εκεί ή δε-
σποινίς Α. Π.;... Pardou που σάς ένοχλώ,
δεσποινίς, μπουθ να σάς ζητήσω μίαν
πληροφορία;

—Ευχαρίστως, κύριε, αλλά με ποιόν
έχω την τιμήν...

—Με τον διάδοχόν σας...

—(γέλια εις το τηλέφωνον) Μα κύριε,
δεν έβασίλευσα εγώ άκόμη...

—'Αφήστε με να τελειώσω! Με τον
διάδοχόν σας εις την Διάπλαιν, με 'Ε-
θνικόν 'Ονειρον το Β'.—στούς όρισμούς
σας.

—(ή φωνή συγκινείται) Πώς; πώς εί-
πατε; εις την Διάπλαιν; και που έμά-
θατε...

—'Εί' α; είνε καλά ό Νικητής της
Αύριον!

—Και εις τί μπουθ να σάς φανώ
χρησίμος;

—Ξέρετε... ήθελα... να μου φανερώ-
σετε το μυστικό...

—Ποιό μυστικό;

—Τό μυστικό της έπιτυχίας...

—Εις το Θέατρον;

—'Όχι καλέ, εις το Δημοψήφισμα! 'Ε-
ξεχάσατε το βραβείο που πήρατε πριν
από... αλλά ως μη λέμε τα χυόνια.

—Τι να σάς πώ, κύριε! Το ψευδώνυμό
μου ήταν ώρατο, και τα παιδιά το έψη-
φισαν.

—(άπογοητευμένος) Αυτό ήταν όλο;
ω! αν ξέρατε, δεσποινίς, πώς άλλαξαν οι
καιροί. Σήμερα νικούν οι ισχυροί συνδυα-
σμοί και ή τρανταχτές άγγελίες.

—Σταθήτε όμως, κύριε, κάτι μπουθ
να γίνι! 'Εχω έπτά άδελφές, και θα του
πώ να σάς ψηφίσουν.

—Πώς; έπτά είπατε; μα σάς εύχαρι-
στά, σάς είμαι ευγνώμων! 'Αν όλοι οι
συνυποψήφιοί μου είχαν ένα προκάτοχον
σάν και σάς, ή νίκη θα ήταν έξοφθα-
σίμην. Και πάλιν εύχαριστώ! Χαίρετε,
δεσποινίς. Ντρο...

—(και κ' ιδίαν) 'Επτά ψηφοί! πάλι
καλά. 'Ο κόπος μου δεν πήγε χαμένος.
Και ύστερα λένε πώς δεν εργάζομαι για
τον 'Ελληνόπαιδα!!

Βασίλειος ό Βουλγαροκτόνος

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τι μέρος, λόγου είνε το αυτόν;
—'Όνομα ούσιαστικόν.
—Γένους;
—'Α, δεν ξέρει κανείς! Κατά τό πουλί που
ό βγάλη.

'Εστάλη από το 'Υπερήφανο 'Ελληνόπουλο

*

'Ο πατέρας:—Νά! πάλι οι βιβλιοί σου είνε
κακοί!

'Ο υίός:—Ποιός; φταίει, πατέρα; Μήπως;
εγώ τούς δίνω;

'Εστάλη υπό της Μπουμπότας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ιδε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

'Εστάλη υπό της 'Ανεσπέρου Δόξης

	ΦΙΣ	ΤΙ	ΚΟΣ	
ΓΡΙΣ	ΑΡ	ΑΕ	ΑΙ	ΚΤΟΣ
	ΝΑ	ΛΥ	ΩΝ	

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυ-
ται ώστε γάποτελεσθούν τα ονόματα εξ
εργών ζώων.

β.) Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας

'Εστάλη υπό της 'Ελπίδος της 'Ελλάδος

—'Ηλία, τρώς άκόμα; 'Ελα γρήγορα
να σε ιδή και θα φύγι;

—Ποιός;
—Σου το είπα!

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

Pêle - Mêle

'Εστάλη από το Τραγουδι της Λευτεριάς

De maisons la voir empêchent les
ville.

Νά μετατεθούν αι λέξεις αυ.αι ώστε γά-
ποτελεσθί μία Γαλλική παροιμία.

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-
των του αυτού φυλλαδιού,—συνδεύονται άπαι-
τείται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ-
ματοσήμου.

Λύσεις του 30ου φύλλου

α.) Κάλλιο πέντε και στο χέρι παρὰ
δέκα και καρτέρι.—β. Αυστρία—τρία.—
γ.) Α' l'encre on connaît l'ouvrier.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθήναι, 38, δόξ Ευριπίδου
την 4ην 'Ιουλίου 1917.

ΙΑΟΥ λοιπόν σήμερα και ό Διαγωνισμός; του
Κρυπτογραφικού, που μου φάγατε ταυτιά τότε
θα τον κάνω! Νά λούμε, θα διαβάστε αυτό το
'Επίγραμμα; Στο γραφέο μου ή γνώμης είνε
διηρημένες. 'Αλλοι λέγουν πώς δεν θα το δια-
βάση κανείς! Άλλοι πώς θα το διαβάσουν όλοι.
Σεις τί λέτε;... Περιμένω!

Από τα δύο 'Επιγράμματα που μου έστειλε
το Σπαθί του Κωνσταντίνου, ιδού το ένα;

Εις τον Φεβζον

'Εφρίξε ό κόσμος όπου τάκουσε!
'Ενθ' έμεις πεθαίνουμε από λειψυδρία,
Σ' άχρη; μπόλιν; σταλαγμιαίς
Και να μη δίνης... ούτε μία!

Από τα δύο 'Επιγράμματα που μου έστειλε
το Σπαθί του Κωνσταντίνου, ιδού το ένα;

Εις τον Φεβζον

'Εφρίξε ό κόσμος όπου τάκουσε!
'Ενθ' έμεις πεθαίνουμε από λειψυδρία,
Σ' άχρη; μπόλιν; σταλαγμιαίς
Και να μη δίνης... ούτε μία!

Χαριτωμένο το πρώτο σου γράμμα, Βα-
ρύνει των Πατρών, όπου μου περιγράφεις πώς
άπεφάσεις να γίνης τακτικός συνδρομητής. Έξε-
τέλεσα ός παραγγέλεις σου κ' έλπίζω να μου
γρήγορα σγυνά.

Τό Τραγουδι της Λευτεριάς μου γράφει:
'Πε; της 'Ελληνικής Αίγλης τα θερμά μου
συγκαρτερήρια για τα τελευταία της κομμάτια στη
Σελίδα. 'Αμ' αυτή θα γίνη έκτακτη λογοτέχνης!
Πρέπει να περιφνεύσαι, Διάπλαιν; μου, που
έχεις τέτοια παιδιά. 'Απ' αυτούς, τούς σημερινούς
λογοτέχνες της Σ. Σ. Σ., πόσοι αύριο θα γί-
νουν μεγάλοι όνομαστοί, ένδοξοι! Το έλπίζω.

Στο ίδιο θέμα, μου έστειλεν ένα ωραίοτατο
γράμμα και ό Νικητής της Αύριον. Μα αυτό
έπεσε να το δημοσιεύσω όλοκληρο. Το είχα για
το προηγούμενο φύλλο, αλλά δεν έχώρεσε. Στο
σημερινό δεν άφίνει ή Σελίς. Θα το δημοσιεύσω
λοιπόν, με τόνωμά του, στο ερχόμενο.

Μπα! με θυμήθηκες πάλι, Τρισεύγενη; Μα
τί έγινε; τόσον καιρός; Σού'οψε τη φωνή ή
χαρά, που εισάγεται πιά στα σχολεία ή αγαπη-
μένη σου Δημοτική;—Ναι, το ίδιο θέμα γιό
ποίημα το ξανάδωσα και σ' άλλο Διαγωνισμό.
'Αλλά είνε περασμένα δώδεκα χρόνια. Τα παι-
διά που μπουρνούσαν να λάθουν τότε μέρος, δεν
διαγωνίζον-αι πιά. 'Επειτα, τα κατάλληλα θέ-
ματα, για τέτοιο Διαγωνισμό, είνε μετρημένα·
δεν μπορεί παρά να ξαναγυρίσουν κάθε τόσο.

Περιμένω λοιπόν, Μαργαρίτα του 'Αρχού,
να λαβαίνεις μέρος εις όλα, τώρα που ήσυχά-
σε από τα μαθήματα. Ναι, και με το γαλλικό
περιοδικό να καταγίνεσαι, τώρα που πηγαινε
ν γράμματα και στη Γαλλία. Κι' όποτε βρίσκεις
τιποτα νόστιμο, μεταφράζε το να μου το
στείλεις.

'Ενωσε; ταποτελέσματα της Κυριακής, Δου-
της Σπάρτης; Μα κι' αυτά δεν θεργίσουν.
'Αρχίσαις σιγά—σιγά να τα ετοιμάζουμε. Ξέρεις
όμως, έχουν φασαρία. Πρέπει να γίνουν και ει-
κόνας πολλές. Γι' αυτό λογαριάζω ότι θα είνε
έτοιμα, αφού περάση το καλοκαίρι, με της πρώ-
της δροσιάς... 'Εν τώ μεταξύ, θα δημοσιευθούν
άποτελέσματα άλλων Διαγωνισμών και θα προ-
κηρυχθούν άκόμη, έκτος των τακτικών, ένας
Διαγωνισμός Λευκών Δέξων και ένας Διηγή-
ματος. Δεν πιστεύω ναχετε παράπονο.

Με πολλήν εύχαρίστησιν έδίδαξα, Πύρρε,
αυτά; τας πληροφορίες κ' έκαμα πλήρη την γνω-
ριμίαν σου. 'Όταν βραβεύθης εις κανένα Δια-
γωνισμό, τότε να μου στείλεις και την φωτο-
γραφίαν σου. Σου άπήντησα, ότι το πρώτον α-
νέκδοτον δεν μου άρσε· το δεύτερον θα δημο-
σιεύθι.

Μα δεν είνε κρίμα, Χαμόγελο του Πόνου,
να έχω τόσο θερμές, τόσο ένθουσιασμένες φίλες,
και να μη της γνωρίζω... τώρα όστερα από
πένε κ' έξη χρόνια; Γιατί τόσα πέρασαν από
τότε που έγινε; συνδρομητρια, ως τώρα που ά-
πέφασες να μου γράφης το πρώτο σου γράμμα.
Τι όμορφο που είνε! πόση άγάπη δείχνει!
Γράφε μου λοιπόν συχνά, νάνογί ή καρδιά μου.

Δεν άμφισβάλω για την άγάπη σου, Λόρα
του 'Αρίωνος. Ναι, κ' εγώ με μεγάλη μου ευ-
χαρίστησι θα ερχόμουν αν μπουρούσα, να περά-
σω λίγο καιρό στη δροσερή σας Τρίπολη. 'Αλλά
που νάρισω τόσες χιλιάδες παιδιά;

Να και το 'Ανθος της Ανατολής, από μέρος
άποκλεισμένο, που άνοιξε τώρα. Τι όρατα που
είναι! κ' έξη χρόνια; Γιατί τόσα πέρασαν από
τότε που έγινε; συνδρομητρια, ως τώρα που ά-
πέφασες να μου γράφης το πρώτο σου γράμμα.
Τι όμορφο που είνε! πόση άγάπη δείχνει!

Να και το 'Ανθος της Ανατολής, από μέρος
άποκλεισμένο, που άνοιξε τώρα. Τι όρατα που
είναι! κ' έξη χρόνια; Γιατί τόσα πέρασαν από
τότε που έγινε; συνδρομητρια, ως τώρα που ά-
πέφασες να μου γράφης το πρώτο σου γράμμα.
Τι όμορφο που είνε! πόση άγάπη δείχνει!

τρέφονται το έν από τέλλο. Θα ήτο σωστό,
και μάλιστα συλλογιστικό, αν ό Θεός είχε την
άνθρωπινή αντίληψη περί θανάτου. 'Αλλά για
τόν Θεόν, ό θάνατος δεν είνε κάτι κακό, φοβερό.
Είνε άπλούστατα μία μεταβολή καταστάσεως,
κάτι χρήσιμο κι' αναγκαίο στην οίκονομία της
δημιουργίας Του.

Τι φιλογράφος ό Τιάκος! Σήμερα που στέλ-
νει ένα δείγμα της ικανότητός του. 'Ολόκληρη
έην 'Αθηναϊκή 'Επιστολή του κ. Φαίδωνος
'Τό ψωμί', που πιάνει δυο στήλες, την έχει
γραμμένη πολύ εύανάγνωστα στη μιά μόνον όψη
του έπιστημηρίου του. Φαντασθήτε!

Τό σύγγραμμα αυτό του Φλαμπαριόν, Διά-
των 'Ασπής, είνε πολύ παλιό. Κι' ό ίδιος ό
Φλαμπαριόν είνε πολύ γέρος. 'Ο κ. Φαίδων,
της θεωρίας που σάς έγραψε περί του κατοικησί-
μου των πλανητών, της διάθεσης 'ς έφεινέτο άρ-
αρό έπιστημηνικό περιοδικού. 'Όσο για το
άλλο, είτε πη κανείς, ότι ό άνθρωπος, έγινε για
τόν κόσμο, είτε ότι ό κόσμος, έγινε για τόν αν-
θρωπο, το νόημα, υπό την έποψι που σάς μίλησε
ό κ. Φαίδων, είνε το ίδιο.

Πρώ, πώ, τί έπαθε ό καύμενος μου ό Λελές!
'Επάτησε άπρόσεκτα στη σανίδα, όπου ή μαμ-
μά του βάζει τα λουλούδια, και την άναποδογί-
ρισε, κ' έπεσε, κ' έπεσαν άπάνω του όλες ή γά-
στρες, και τούσπασαν σε δυο μεριές τό κεφάλι
και μην τα ρωτάτε! Πήγε δηλαδή να σκοτωθί
το παιδί. 'Αλλά το φύλαξε ό Θεός, και έλπίζω
να του γίνη αυτό μάθημα για να είνε στο έξής
προσεκτικώτερος.

'Ωραίος έπιστολάς μου έστειλεν αυτήν
την έβδο, άχα και οι έξής: Γυνθειωτάκι, Μανόν,
Μπουμπότα, Μικρός 'Αχάσις, Χρυσάλλης,
'Ανοικτόκαρδος, Δοξαμέναι 'Αθήναι, 'Αρης
(τάξοδα.) Πλανήτης, 'Ωραϊον Έυελπίαν, Τρελ-
λή Κορφιασοπούλα και Σανθή Ποιητική-
πούλα.—'Εξετέλεσα τας παραγγέλαις των και
τούς εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα έξής:

α) Από το Λεξικό μου.—'Ο έξυπνος; σκύ-
λος'. — 'Απογοήτρινος'. — 'Δευκός Νύκτες'
κτλ. — 'Ο θάνατος του πουλιού'. — 'Από τα
Μινρά μου Μυστικά'. — 'Ο πόλεμος; ό θάνα-
τος, ή φάσις'. — 'Νοσταλγία'. — 'Ζητώντας
την ευτυχία'. — 'Θ σάλαγκος'. — 'Τι είμαι';
— 'Κρίσις των ρημάτων'. — 'Φωνή εκ Θεού'.
— 'Διαθήκη του μονοφύλλου'. — 'Τί είνε φι-
λία'. — 'Παράπονο του γέρο Νάντη'. — 'Η
φιλαργυρία'. — 'Τό καταραμένο σπύτι'. — 'Τα
μάγια'. — 'Η φιλαργυρία του 'Αλλ'. — 'Ο
Ζητιάνος'. — 'Έχει κεί, δεν φαίνεται'. —
'Αλήθεια!'. — 'Στοχασμός'. — 'Στην ή του
θρόνου' κτλ. — 'Αγγλική Ακρίβεια'. — 'Ο
πολιτικός'. — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα
άτα τούς 'Εβδ. Διαγωνισμούς.

Κάποιοι άνώδυμοι; είνε ή δεύτερα ή τρίτη
φορά που μου στέλνει το πασίγνωστον τραγουδι του
'Αητού. Διατί; ένωσε; να το δημοσιεύσω εις την
Σελίδα Συνεργασίας; Δεν ξέρει ότι εις την Σε-
λίδα δεν δημοσιεύονται παρ' έργα νέα, πρωτό-
τυπα, άδημοσιεύτα;

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος:
'Η Σταγόνα'. Άρετά καλή μεταφράσις. 'Αλλά
σας συνιστώ το διηγηματικό. Τί όρατα που
είναι, τί νόημα που έχει! Νά μου έστειλιν πάντα
τέτοια—έστω και μεταφρασμένα... — 'Όχι με-
τιοφροσύνη'. Πρωτότυπον όπως όλα της 'Ελ-
ληνικής Αίγλης. Δοκιμή ψυχογραφίας άτίσση-
μειωτη. — 'Καλωσύνη' Ποιηματάκι για παι-
διά, σε χαλό μοντέλο χαμωμένο. Θέλω τέτοια.

— 'Ορφέας'. Μέτρια. Άγνοια μπουθ να
πώ. 'Αλλά το Τραγουδι της Λευτεριάς ώριμά-
ζει όλοένα. — 'Αδελφοί'. Έχει μιά όμορφη
ιδιορρυθμία. Στη φόρμα όμως όχι τέλειτο.—
'Εκ του μηδενός'. 'Από τα μέτρια του έδους.
— 'Τό πρώι στην έπαυλι'. 'Ωραίο ποίημα,
άρετά καλή μεταφρασμένο.

